

prosinec 2020

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

„Děti se mají vychovávat tak, aby se později nevěklely smutně životem a aby nenechaly všechny poklady a krásy světa shnit jen proto, že by k nim nenalezly klíč.“

Antoine de Saint-Exupéry

**Téma čísla:
Děti jsou poklad**

Milí čtenáři farního občasníku,

Vánoce jsou svátky, kdy na svět přišla Lásky. Její blízkost cítíme u rozsvíceného stromečku, s rozzářenými očima dětí natěšených na dárky, tak nějak intenzivněji. Ať už je z pohodlí gauče či křesla sledujeme coby rodiče, strýcové, tety či prarodiče, pokaždé to má své kouzlo. Nejen v těchto okamžicích si možná víc než jindy uvědomujeme, jak velkým darem naše ratolesti jsou, ať už malé nebo třeba „ve věku slabikářů“.

Volbou tématu tohoto čísla jsme ani v nejmenším nezamýšleli odvést pozornost od Dítěte vloženého do jesliček, které je o vánočních svátcích v samém centru pozornosti. Ať už nám to dochází, nebo nás tato skutečnost v běhu každodenních starostí poněkud mívá, Dítě Boží je dar nad všechny dary. A tak proč vděčnost za ně neprojevit třeba i tím, že si uvědomíme, jaké poklady doma máme? Koneckonců ne nadarmo se říká, že právě děti jsou „živé stříbro“. Ať už budete pročitat tištěnou nebo elektronickou verzi farního občasníku, věříme, že příspěvky v tomto vydání vás pohladí hloubkou myšlenek dojemných a zároveň povzbuzujících svědectví.

Požehnané Vánoce vám přeje
redakční tým Setkání

Dětské Vánoce

Zas plamen svíček a voňavé chvojí
kdy nedočkavost vládne u večeře,
prskavka ve šťastně rozzářeném oku
hlas zvonku když zazní v předpokoji
a uzamčené otevřou se dveře
Koleda, v níž neklid přeskakuje sloku

symbolem lásky v pláči nemluvněte
lásky, co zrodila se k spáse světa,
ledové květy, v jinovatce keře
úsměvy dětí, září po kometě,
a radost, která všude kolem je tu
i v slzách štěstí matky na zástěře J.C.

VELKÝ DAR NOVOROZEŇÁTKU

Jak velikou radost má rodina, když maminka přiveze domů novorozeňátku? Žádný umělec by nevymodeloval tak líbeznou sochu, žádný vynálezce by nesestavil tak úžasný aparát. Je to opravdový zázrak. Každá maminka musí před svým dítětem vyznat „já sama jsem tvé orgány nevymyslela a nesestavila, pod mým srdcem se uskutečnil plán Boha Stvořitele“. Na svět přišel nový člověk.

Vy si přejete, aby se tento človíček stal křesťanem a podle přání Ježíše Krista se znovu narodil z vody a Ducha svatého, aby byl pokřtěn. Bůh očistí jeho duši od zděděné viny a naplní ji svou milostí. Bůh Otec přijme vaše dítě za vlastní ... vaše dítě se stane dítětem Božím. Ano, pokřtěný člověk je dítětem Božím.

A ještě jedno vyznamenání dostane vaše dítě. Stane se chrámem Božím. Vaše dítě se stane členem, údem Kristovy církve. Až doroste a bude cestovat, všude najde chrám – svůj duchovní domov. Všude najde duchovního otce, kněze, na nějž se může s důvěrou obrátit. Všude se setká se svými bratry křesťany ... Vidíte, že křest je velký dar novorozeňátku. Obohatí vaše dítě a k jeho lidským schopnostem přidá sílu Boží.

Při křtu je do duše zasazena víra. Saze-
ničku je třeba zalévat. Slovem i příkladem,
náboženský život rozvíjet, dítě vychovávat. Pak bu-
dete mít větší naději, že se na něm dočkáte radosti a vděčnosti.

(čerpáno z knihy p. Aloise Pekárka – *Hořící srdce, křestní promluva*)

-jm-

My se vám o ty poklady postaráme

Myšlenku, která se hodí k tématu Děti jsou poklad, nosím ve svém srdci desítky let. Naše děti mi pomohly - aniž to tušily - překonat těžké chvíle v nemoci před mnoha roky, protože dávalo smysl bojovat s těžkostmi právě pro ně. Dětem z farnosti jsem se věnovala mnoho let ve scholce a v náboženství. A jak to bývá, ne všechny se podařilo zaujmout a zapojit. Ale vždy mě dostalo, když nezbedné dítě při odchodu ve dveřích docela upřímně popřálo: „Přeji pěkný víkend...“ Uvědomila jsem si okamžitě, že všechny jsou uvnitř krásné, čisté a jedinečné. A při předávání dětí na určité farní akce jsem rodičům občas říkala, aby se nebáli, že se postaráme o ty jejich poklady. Práce s dětmi je náročná, ale krásná a obohacující. Jednoduše řečeno, naše děti a nyní i vnučata jsou to nejkrásnější v životě, čím jsme s manželem byli obdarováni.

A ještě pro rodiče: Předávejte dětem to nejlepší, co umíte. V některých situacích to vypadá beznadějně, ale určitě se vám to jednou vrátí.

J.Š.

DĚTI VČERA A DNES

Dříve byly děti vychovávány k větší samostatnosti a zodpovědnosti, k větší úctě ke starším, k vyššímu pracovnímu nasazení... to by asi řekla generace dnešních seniorů. Děti mají dnes více volnosti, což je zároveň spojeno s rizikem, že jí dostanou víc, než je zdrávo a mohou se stát bezohlednými, sobeckými a panovačnými.

Co jim v tom může zabránit? Víra a příklad těch nejbližších.

Jednou jsem vyslechla povídání moudrého člověka, který říkal, že do vínu dostaneme po předcích spoustu vlastností dobrých, ale i těch horších. Ale víra, ta nám ukáže, že můžeme i svých špatných vlastností využít k dobrému... Zní to zvláště, ale vezměme si třeba prudkost, dokáže v životě nadělat pěknou paseku, ale když ji orientujeme správným směrem, třeba v obhajobě utiskovaných, pak by mohla tato vlastnost nést své ovoce a pro člověka i jeho okolí být i bonusem.

-km-

PŘIJĎTE ZAS

Když nakupujeme, vkládáme do košíku kilo cukru, mouky, krupice. Celkem třeba 3 kila. Co když stejnou váhu může mít i pravý Poklad, který se koupit za peníze nedá? Není potřeba mít doma v takové váze diamanty... Mnozí z nás poklad, a možná i trošku těžší než 3kila, máme doma. (I když třeba naše peněženky nebo účty zejí prázdnotou.) Velké díky Bohu za to, že se mi naskytla příležitost pracovat tam, kde mi rukama několikrát denně projdou 3 kila lásky, štěstí a roztomilosti.

Rekordní novorozený poklad, který jsem chovala, vážil 5300 g a nejmenší poklad, který jsem viděla, 600 g.

Co mi tato práce s pokladem, jistě krásnějším než v nějakém klenotnictví, dává?

Vidět radost a vzájemnou lásku jeho rodičů,

když se poprvé nadechne jejich miminko.

Vidět slzy dojetí tatínka

je nádherné. A taky, jak

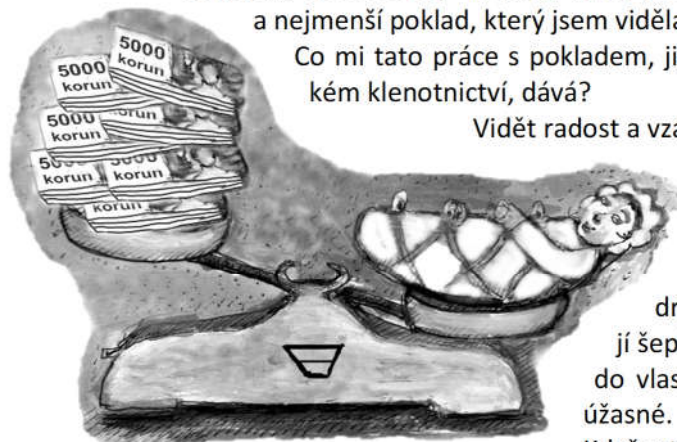
drží manželku za ruku. Když

jí šeptá, něžně pohladí, dá pusku do vlasů, a říká: „Děkuju.“ To je úžasné.

Když vstávám na denní do práce ve

4:20, ani mi to nevadí, protože se tam těším. Baví mě to. A taky, na jakém jiném místě v nemocnici můžeme říkat, rádi vás uvidíme, přijďte zas? My to při propuštění každé mamince říkáme. Budeme se na vás těšit, tak přijďte i vy, milé čtenářky;)

Markéta Š.

Nevychovávají někdy děti dospělé?

Nenastavují někdy děti zrcadlo těm dříve narozeným?

Když jsem byla malá, hodně brzo jsem začala srozumitelně, ve větách a spisovně mluvit.

Byly jsme s mámou někde venku a potkaly máminu známou, která se začala rozplývat nade mnou, jak už to bývá, že jsem šikovná, milá a hezká... a zakončila to slovy, že jsem malá koroptvička. Já jsem toho zjevně měla dost, chtěla jsem pokračovat dál v procházce, a tak jsem jí bezelstně opáčila: „A ty jsi stará koroptva!“ ... a bylo vymalováno.

-km-

Na slovíčko

EXUPÉRY U NÁS DOMA

Nestává se příliš často, aby se do tématu Setkání promítlo nějaké tvrzení. Tentokrát se to stalo, a tak tři otázky do ankety se přímo nabízely. Mnohé odpovědi přitom na pozadí domácích historek nepostrádají nadhled a doslova hřejí u srdce. Pokud jste nebyli mezi respondenty, nic vám nebrání, položit si stejné dotazy i sami sobě a lépe si uvědomit, co doma máte.

1) Vnímáte to také tak, že děti jsou poklad?

► Ano, děti jsou poklad. Jsou poklad, který není zadarmo a díky Bohu za to. Možná bychom si jich potom tolik nevážili.

► Děti vnímám vždy jako poklad. Učí mě každý den. Dávají mi vidět svět jinak, všimnout si věcí, které nevidíme. Učí se radosti, trpělivosti a pokoře.

► Děti jsou poklad, protože září. Září z nich inspirující radost, touha, naděje a odvaha překonávat těžkosti a jít dopředu. Stejně jako poklad se někdy objeví po dlouhém hledání, jindy nečekaně, ale vždycky dokáží obohatit.

► Pro nás jsou děti určité poklad, neboť jsme si nejen na sebe, ale i na ně poměrně dlouho počkali. A protože po svatbě „nepřišly“ hned a na svět se jich postupně během manželství ze čtyř dostalo živých a zdravých jen polovina, tedy o to více jsou pro nás skutečným darem a pokladem. Toto vnímání ještě zesiluje fakt, že v rámci rodiny se jednomu páru opakovaně děťátka či děti nedostalo během více jak jedné desítky let, a manželství kvůli tomu nakonec nevydrželo. Nebo že jinému páru v rodině se dostalo dítěte

od narození fyzicky nevyléčitelně postiženého, kdy zřejmě náročnou péčí a ubývajícími silami během více než 15 let nyní toto manželství prožívá velmi vážnou krizi.

► Děti jsou rozhodně ten největší poklad a dar, který jsme mohli dostat. Ze všeho nejvíc asi miluji jejich smích, hlavně když se smějí a hihňají spolu. To je pak z povzdálí poslouchám, usmívám se a jsem šťastná. Miluji také, když se společně směje celá rodina.

► Děti jsou dárek a poklad samy o sobě. Díky dětem člověk může snáze najít cestu k pokladu uvnitř sám sebe. Učí nás trpělivosti, nadhledu, ale také bezprostřednímu vnímání malých radostí.

► Pro mě osobně jsou děti největší dar, který jsem kdy dostala. A snažím se, aby byly pokladem pro nás (rodiče) i ostatní, kteří s nimi přijdou do styku. Myslím, že poklad je něco, co je skryté a já bych byla ráda, kdyby děti byly přínosem pro ostatní. Aby viděly, co se okolo nich děje a dokázaly se postavit čelem k práci, k nespravedlnosti, k neštěstí svému i druhých. To bych pak měla pocit, že jsem odvedla dobrou práci při jejich výchově. Teď stále jen

doufám, že to, co dělám, dělám aspoň trochu dobře. A až vyrostou, že budou dobrými lidmi. Kéž jim Pán požehná.

Co jste od nich třeba dostali a dlouho jste si to pak uchovávali, protože to pro vás moc znamenalo?

► Mám od svých dětí uložených spoustu vzácných drobnůstek - první obrázek z lásky, první utrženou kytičku z louky nebo jejich první maličké botičky, které nosily. Všechny tyto vzpomínky mám uschované v pamětní krabici. Jednu věc si ale od svých dětí nosím stále s sebou a je to dar pro mě nejvzácnější. Je to pocit naprosté a bezpodmínečné lásky a štěstí v mém srdci. A to je něco, co si uchovám do konce svého života. Za tenhle dar jim patří mé nekonečné DÍKY.

► Zázitek? Pochopení toho, jak osvobuzující je láska bez podmínek, odlesk Boží lásky. To, že pro malé děťátko je jeho maminka, tatínek, babička, dědeček... nejlepší na světě, protože jsou jeho a prostě to tak je. A je jedno, jak vypadám, jaké mám schopnosti, co už jsem dokázala nebo ještě nedokázala, nemusím vysvětlovat, proč jsem taková, prostě mě má rádo, protože jsem to já a víme, že patříme k sobě. Věřím, že - na rozdíl od dětí - Boha tento postoj s věkem nepřejde :-)

► Prozatím uchováváme vzhledem k poměrně nízkému věku dětí všechny jejich výtvarné počiny:-) Vystavujeme si je nejprve doma jako obrázky na nástěnkách nebo jako trvalé dekorace (keramiku) či je používáme jako výzdobu při různých příležitostech

i opakovaně (Velikonoce, Vánoce, Den matek). Děti z toho mají velkou radost, že si jejich výtvorů tak ceníme. Největší radost nám dělají dárečky k narozeninám - srdíčka a obrázky celé naší rodiny, obrázky s vláčky a autíčky, nebo výrobky jako "korálky" na krk z čehokoliv (papírové, z přírodnin, atd.). Už tradičně se v adventu děti snaží udělat ten nejkrásnější vlastnoruční dárek pro Ježíška na Jeho narozeniny. Dodnes na některý (Betlém z krabiček) vzpomínají, ač je to už několik let, jak se jim tehdy ohromně povedl, a my máme radost s nimi, neboť si na něm daly opravdu velmi záležet.

► Dnes mě velmi potěšila dceřina reakce na dárek k jejím 11 narozeninám. Vypískla radostí a spontánně mě radostně pevně objala. Děti jsou to největší štěstí, a je našim úkolem je chránit a jít jim dobrým příkladem, vychovat z nich slušné a poctivé lidi, kteří mají srdce na pravém místě.

► Jednou jsem dostala z lásky kámen ve tvaru srdíčka. Dala jsem jej na výstavku. Po několika měsících kámen zmizel z výstavky, zato nám přibyla na nábytku, podlaze i dveřích spousta vyrytých uměleckých děl. Jak to napsal Antoine de Saint Exupéry? Co je skutečně důležité, je očím neviditelné.

► Když syn ještě chodil do školky, každý den mi namaloval obrázek nebo přinesl kamínek. Ale jednou mi dal červený korálek s tím, že ho našel, a že je to diamant pro mě, a že už budu bohatá. Mám ho v práci na stole, a když jsem mu ho ukazovala, tak byl tak pyšný, že mi dal něco velkého.

► Už několik let uchovávám vzkaz nejstaršího syna, který mi napsal do diáře, než jsem jela na služební cestu mimo republiku. Bylo to poprvé od jeho narození, kdy jsem ho měla opustit na více dní, jet někam daleko, a on i já jsme se toho báli. Dosud ho nikdo tak dlouho nehlídal, nebyl zvyklý na odloučení od maminky. Obkreslil podle návodu nápis „Tě mám rád maminko“ a nakreslil dvě srdíčka a dva panáčky... To si přelepí už osm let do dalšího a dalšího diáře a stále přelepovat budu. Ale ostatním dětem by to bylo líto, tak připojuji, že od prostředního dítěte mám schované její srdíčka s nápisem Mamince, od nejmladšího si schovávám první malůvky ze školky a věším si je v kanceláři na šňůrku, protože jsem je dostala, aby se mi v práci nestýskalo...

V čem nám mohou jít děti příkladem?

► Asi naprosto vším. Svoji čistou láskou, radostí, ale i upřímností. Svoji touhou se učit a být užitečný. Svoji schopností vykouzlit úsměv kdykoli a kdekoli. Tím, že čas je pro ně nekonečný, že nikam nespěchají a umí do všeho jít srdíčkem. Je to nenahraditelné pozorovat, jak vám pod rukama vyrůstá nový človíček, a zároveň neskutečně tíživé, abychom jejich správnému růstu ničím neublížili. S Boží pomocí se nám to snad podaří.

► Někdy mě překvapí jejich uvažování. I když jsem hodně unavená, dokáží mě podpořit. Neberou ještě věci tak vážně. Mají celý život před sebou. Snaží se teprve najít své místo ve společnosti. Starší syn je více studijní typ, mladší

zase rád vaří a peče (zatím používá hlavně recepty z tiktoku:-) a ten nejmenší je smíšek a umí se už dobře zaktivit, když se po něm chce milý úsměv při fotografování. Každý má své limity a každý má jiná obdarování. A tak to asi má být..:-)

► Jedno dítě nám jde příkladem v tom, že se jen tak lehce nevzdává a jde si za svým, a také, že je velmi společenské, a druhé, že je tak hodné, poslušné a samostatné.

► Od dětí se snažím naučit žít tady a teď. Ale musím přiznat, že to není tak jednoduché, jak se to řekne.

► Naše děti jsou mi nejvíce příkladem v modlitbě. Často žasnu, když Pánu Bohu děkují a prosí za věci, které my dospělí často bereme jako samozřejmé, nebo za věci, o které bychom se ani neodvažovali prosit.

► Jako příklad si od dětí můžeme vzít to, že jsou upřímné a dokážou se těšit i z maličkostí.

► Od dětí se učím kamarádství. Takové to seznámení s každým, kdo je po ruce. To umí děti tak do 8-9 let. Dlouho jsem bojovala s tím, že jsem neuměla navazovat nové kamarádství. Pro mě je to velká psychická investice a někdy mě kontakt s lidmi velmi vyčerpává. Od 14 let jsem se stále někam stěhovala, tak už jsem na další vztahy neměla sílu. Teď to беру tak, že každý vedle mě mi může něco dát - chvilku rozhovoru, radu nebo ponaučení, že se mi zrovna něco nepovedlo. Můžeme spolu i něco dokázat, a pak půjdeme každý třeba jinou cestou. Ale tu chvíli nepromarníme - někdy. **-em-**

Budíme jako děti

Dokázali bychom být my, dospělí, zase jako děti? Dokázali bychom jeden jediný den říkat to, co cítíme, vidíme a chceme? Třeba by to bylo osvobozující....konečně, říct kolegyni, která všechny pomlouvá, ať mlčí a zamete si před svým prahem. Šéfovi, že mu páchnou nohy a že si za svou práci zasloužíme vyšší ohodnocení (to vše, pokud možno, v jedné větě), kamarádce, že už nemám sílu poslouchat její stesky o manželovi, ať začne hledat chybu nejdřív u sebe... Ale pak bychom museli říkat vše i my sami o sobě... všechny naše myšlenky, které za normálních okolností udržíme pouze v sobě, bychom vyslovili nahlas. Tohle by asi zvládl málokdo... brání nám v tom společenské konvence.

Ale co to zkusit alespoň tak, že když říkám někomu ANO, myslím tím skutečně ano, a když říkám NE, je to opravdu ne. Však i děti se začínají učit chodit po malých krůčcích. **-km-**

ZÁZRAK V BOŽÍ REŽII

Narození dítěte je zázrak v Boží režii, je to dar z nebes, dar, který změní a převrátí celý náš život. Ale také nás neskutečně obohatí a posouvá výš a výš, do výšin lásky, které bychom zřejmě jinak neměli možnost poznat a hlavně žít. Je krásné mít zdravé a šikovné dítě, to je obrovský dar. Ale mít postižené dítě je také obdarování Bohem. Sama jsem matkou syna, který má poruchu autistického spektra – Aspergerův syndrom. Každá zkouška, která se týká našich dětí, je pro nás těžká a bolestná, ale pokud ji přijmeme s láskou a vírou, je úžasně obohacující. S postiženým dítětem je život jak na houpačce, jednou je líp, jednou je hůř... ale pokud bychom nepoznali, jak je hůř, neuměli bychom si vážit toho, když je líp. Je to starost a péče na celý život... Ale právě díky synovu postižení jsem se naučila radovat z maličkostí a dívat se na život zcela jinými očima, rozlišovat, co je důležité a podstatné a co je naprosto nepodstatné, a také hodně Bohu děkovat a chválit ho. Díky autismu svého syna jsem uviděla, jaký má být správný svět. Samozřejmě autismus má různé formy postižení, ale většina těchto lidí je tak krásně čistá, upřímná, nezná přetvářku, faleš, neplodí zlo. Jsou prostě jiní... a právě pro tuto čistotu a jinakost je dnešní svět nepřijímá. Je to až dojemné a často to vnímám jako nastavené zrcadlo nám všem, jak by měl svět vypadat; vážně by to bylo krásné... **AŽ**

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky a náměty předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrková. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová • Uzávěrka tohoto čísla: 6. 12. 2020, vyšlo: 24. 12. 2020. Příští číslo vyjde v březnu 2021. www.faby.cz

ZLATO SE TAVÍ V OHNI

K tomuto úkonu se přirovnává mnohdy „pevná“ výchova dětí nebo „těžký život“. Zkusme popřemýšlet, zda je náš život tzv. těžší proto, že jsme od dětství svázáni pevnými pravidly.

Asi záleží na úhlu pohledu.

Pokud máme pevně dané mantinely od útlého mládí, pak jsme během života tak nějak zvyklí, že prostě nemůžeme jít jinou cestou. Pokud se tedy budeme držet toho, co nám rodiče vštěpovali, nemusíme vymýšlet žádné kličky, okliky a uvažovat nad tím, co uděláme; jako v šachu, co by mohlo přijít, kdyby.

Takový malý příklad:

Rodiče nám vštěpovali, že lhát se nesmí. Když budu mluvit pravdu, mohu být klidný, pokud bych tzv. upravitel realitu, budu si pamatovat, co jsem komu řekl? Když zalžu jednou, kde je záruka, že se mi to nestane podruhé, nebo potřetí? Když řeknu nepravdu cizímu člověku, jakou mám záruku, že budu říkat pravdu svým blízkým?

Co se asi stane? Okolí na to přijde, lidé mi přestanou důvěřovat, budou si pamatovat, že jsem lhář, a že nejsem hoděn jejich důvěry. Přijdu o své přátele a zůstanou lháři, jako jsem já? Nebo zůstanu sám? Také se mohu jako moucha zamotat do přediva svých lží a nebudu vědět sám, co je pravda a co lež, a také, čemu mám věřit.

Není pak lepší, abychom se nechali tavit v ohni výchovy a v životě třeba pro někoho zazářili, jako zlato, právě svou důvěrou? **-km-**

Střípek ze života

V této době, kdy jsme pocítili všichni dopad nouzového stavu, jsme si možná začali někteří uvědomovat víc obsah bohoslužeb. Já mám konkrétně na mysli jednu nám dobře známou větu: „Nezasloužím si, abys ke mně přišel...“

Když skončila mše svatá, můj starší syn zopakoval výše citovaný úryvek a dodal: ...ale kdybys chtěl, tak káva je uvařená... (řekl to zcela vážně)

Pochopila jsem, že přijal našeho Pána do života jako opravdového Přitele, se kterým se chce potkávat... **-km-**

Dítě pokladem

*Děti rády mají,
když jejich srdcí se lidé dotýkají.
Ať slunce svítí, země vzkvétá,
děti jsou také pokladem světa.
A kéž nikdy nepřestane jejich hlas
v našich srdcích znít,
ať nás to nutí zastavit,
naslouchat, jaksí bezstarostně hrají,
ony život dosti rády mají,
chtějí šťastně žít a Boha žitím oslavit.
Učit se a rozvíjet se dál,
a my jim musíme pomáhat.
Kéž děti nesou dál,
co do nich vkládáme a v budoucnosti
se radosti z nich dočkáme. **E.J.***

(Ne)obyčejný pytlík

Jedním z pokladů v mé krabici je papírový svačinový pytlík. Opatruju ho už možná čtrnáct let. Když jsem se jednou ráno chystal k odchodu do práce, moje dcera Molly mi dala sáčky dva. První s obědem jako obyčejně, druhý zalepený. „Co je tam?“ „Prostě něco - vem si to s sebou.“ Strčil jsem oba sáčky do kufříku, dal Molly pusku a odkvačil. Když jsem v poledne v rychlosti pořádal opravdový oběd, otevřel jsem Mollyin sáček a vysypal obsah. Dvě stužky do vlasů, tři kamínky, dinosaurus z umělé hmoty, špaček tužky, mušlička, dvě sušenky ve tvaru zvířátek, kulička, vypotřebovaná rtěnka, panenka, dva čokoládové bonbóny a třináct penny. Usmál jsem se. Nebylo mezi nimi nic, co bych mohl potřebovat. Smetl jsem všechno ze stolu do koše na odpadky.

Večer se vedle mě Molly postavila: „Kde je můj pytlík, co jsem ti dala dnes ráno?“ „Nechal jsem ho v kanceláři. Proč?“ „Já do něj zapoměla dát tenhle vzkaz.“ Drží v ruce papírek. „A navíc ho chci zpátky. V tom pytlíku jsou, táto, moje věci - věci, které mám moc ráda. Já myslela, že si s nima budeš chtít trochu pohrát. Neztratil jsi, tati, ten pytlík, že ne?“ V očích se objevily slzičky. „Kdepak, já ho jen zapoměl přinést,“ zalhal jsem. „Tak to přines zítra, jo?“ „To víš, že jo, neboj“. Když mě s úlevou chytila kolem krku, rozbalil jsem papírek, který se nedostal do pytlíku: „Mám tě ráda, táto.“ Ach jo. A ještě jednou ach jo. Dlouho jsem se díval do tváře své dcery. Měla pravdu - věci v pytlíku nebyly jen tak ledajaké. Molly mi dala vše, co jí v sedmi letech bylo drahé. Láska v papírovém sáčku. A já ji minul. Kdyby jenom minul - já to zahodil do smetí protože, tam nebylo nic, co bych mohl potřebovat... Nebylo to ani poprvé ani naposled, kdy jsem měl pocit, že moje tátovské oprávnění ztrácí platnost.

Cesta zpátky do kanceláře byla dlouhá. Ale nic jiného se nedalo dělat. Před zraky vrátěného jsem popadl koš a vysypal obsah na stůl. ... Když jsem z dinosaura opláchl hořčici a všechno jsem postříkal osvěžovačem dechu, abych přehlušil pach cibule, opatrně jsem vyhladil zmuchlanou kouli z hnědého papíru do celkem funkčního sáčku, poklady nastrkal dovnitř a celé jsem to nesměle přinesl domů..

Večer jsem to vrátil Molly. Pytlík moc pěkně nevypadal, ale uvnitř bylo všechno. Po večeri jsem ji poprosil, aby mi o věcech v sáčku něco pověděla, a začala jedno po druhém vyndávat a rovnala na stole. Bylo to dlouhé vyprávění... Nezmohl jsem se na nic jiného než "aha", které jsem během vyprávění několikrát moudře pronesl. A bylo vlastně velice výstižné. Byl jsem překvapený, když mi Molly dala pytlík za několik dní znovu. Ten stejný ušmudlaný pytlík. Uvnitř stejné věci. Cítil jsem, že mi je odpuštěno. Důvěra se vrátila. Spolu s láskou. Časem Molly obrátila pozornost k jiným věcem... našla si jiné poklady... ztratila o tu hru zájem... vyrostla.

Občas myslím na všechny okamžiky tohoto krásného života, kdy jsem se minul s láskou, která mi byla nabízena. Jeden kamarád tomu říká „stát po kolena v řece a umírat žízni“. A tak je ten ošuntělý pytlík v krabici. Zůstal tam z časů, kdy mi dítě řeklo: „Tady je to nejlepší, co mám. Vem si to - je to tvoje. To, co tu mám, tobě dávám.“ - Poprvé mi to nedošlo. Ale teď je ten sáček můj.

(z knihy R. Fulghuma Už hořela, když jsem si do ní lehal; redakčně kráceno)

Pandemické luštění lámalo rekordy

Už dlouho dopředu bylo jasné, že luštitelský přebor farnosti bude tentokrát v mnohém jiný. Po zveřejnění data konání jsem si v klidu zapisoval přihlášené bystrcké farníky v přesvědčení, že jsem na všechno připraven a nic mě nemůže překvapit. A najednou bylo všechno jinak! Aniž jsem to tušil, kdosi se krátce před uzávěrkou o této akci zmínil žabovřeským salesiánům. Jejich anonce v ohláškách při nedělní online mši svaté pustila smršť přihlášek z mnoha koutů republiky. A tak jsem až do večera odepisoval a odepisoval...

Šestnáctý ročník přeboru se nakonec zapsal do historie nejen výrazným překročením hranice bystrcké farnosti. Výčet okresů, které se zapojily a někdo z nich poslal řešení, dosáhl čísla devět a mezi nimi byl třeba Benešov, Rakovník či Vsetín. Měl tedy přívlastek celostátní a co do účasti byl rekordní a vůbec poprvé se v jeho rámci konala i kategorie předškoláků. Kromě toho se samozřejmě znovu zápolilo i v kategoriích dětí (7-15 let) a dospělých, což v případě LUPu znamená starších 16 roků. Mezi padesátkou účastníků nechyběli ani Bystrčáci, a to zčásti i nefarníci. S ohledem na současnou situaci každý luštil v pohodlí domova. Formát letošního ročníku přitom dával všem účastníkům právo volby, kdy začne. Jeden z nich si tak po večerním návratu ze zaměstnání stříhl ještě další šichtu a je zajímavé, že při dodržení časového limitu 90 minut si luštění rozložil do dvou dnů, a to navíc symetricky: 45 minut před páteční půlnocí začal a stejně dlouho po ní skončil.

Čekání na zveřejnění výsledků si účastníci mohli zpestřit sledováním webového onlajnu plného zajímavostí. Za všechny ohlasy aspoň jeden: „Udělalí jsme si mezi sebou domácí turnaj. Moc jsme se potom nasmáli hlavně nad větami, co kdo vymyslel. Moc se nám to líbilo, děkujeme.“

-pš-

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

- 5. října byla zahájena výuka náboženství. Pro děti z 1. – 4. ročníku ve škole, pro žáky a od 5. třídy na faře. Hned další týden ale musela být kvůli epidemickým opatřením zrušena. Děti od 1. do 4. třídy dostávají každý týden z fary krátká videa a pracovní listy k domácímu vyplnění.
- Klub seniorů od sv. Janů uspořádal 6. října vycházku z Rozdrojovic do Jinačovic a 14. října z Ořešina přes Útěchov na Vranov.
- Jubilejní 20. ročník Farního tenisového turnaje - Memoriálu Ing. Pavla Lampartera plánovaný na sobotu 17. října byl vzhledem k pandemické situaci zrušen.
- V sobotu 17. října ve 21 h, v předvečer Misijní neděle se uskutečnil Misijní Most Modlitby. Pro rodiny to byla možnost zapálit svíčku a pomodlit se růženec nebo jakoukoliv modlitbu za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia ve světě.
- Žehnání adventních věnců proběhlo při mších svatých v kostele v sobotu 28. 11. a také v neděli 29. 11.
- Projekt Adopce na dálku, v podobě jakou jsme znali od roku 2002, se v naší farnosti uzavřel. Postupně jsme podpořili vzdělávání 17 dětí v Indii. Dopisy, které nám děti během letoška psaly, si budete moci prohlédnout na nástěnkách v kostele a v Arše. Dostudování adoptovaných dětí – Balamani, Anjali, Madavy a Stephena podpoří nadále jednotlivé rodiny z naší farnosti. Velký dík všem, kdo jste pomáhali.

-pš-

NÁŠ SPOLEČNÝ DOMOV

Planeta Země je naším společným domovem a každý má za ni spoluzodpovědnost. Od vydání encykliky *Laudato sí'*, v níž nás současný papež povzbuzuje k vděčnosti za stvoření a k péči o naši zem, letos v květnu uplynulo 5 let, což papeže Františka vedlo k myšlence vyhlásit rok *Laudato sí'* (dále jen LS).

Reakcí na to je i projekt „*Náš společný domov*“, který připravilo Diecézní katechetické centrum v Brně. Pojďme si díky němu znovu uvědomit, že svět je darem Boží lásky. Cílem projektu je inspirovat se výzvami LS, změnit něco ve svém způsobu života a přispět tak k tomu, aby „*náš společný domov*“ byl o něco krásnější. *Náš společný domov* byl spuštěn letos v říjnu a potrvá **do 24. 5. 2021**. Je možné připojit se kdykoliv. K účasti jsou zvány rodiny, malá společenství i dospělí jednotlivci. Více informací je na www.kc.biskupstvi.cz, kde kromě barevného plánu projektu najdete i seznam úkolů zaměřených na 4 oblasti: obdivovat, být, chválit a pečovat. Rok *Laudato sí'* může být rokem, kdy se zamyslíme nad tím, jak žijeme a co k životu opravdu potřebujeme. Třeba alespoň některé věci začneme dělat jinak a nově.

Diecézní katechetické centrum v Brně

Vánoční přání otce biskupa

„Narodil se Kristus Pán, veselme se...“

Požehnané Vánoce i celý příští rok přeje

+ Vojtěch Cikrle

Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

11. 10. Petr Buček

25. 10. Klára Ondráčková

Věrnou lásku si přísahali

10. 10. Pavel Knapp a Lenka Heinrichová

Do náruče našeho Otce se vrátili

8. 10. Antonie Láničková

16. 10. Miloslav Novotný

30. 10. Mons. Vnislav Fruvirt

10. 11. Marie Šebestová

12. 11. Hedvika Svídová

21. 11. Ludmila Dolníčková

24. 11. Milada Šulcová

-em-

Příště: Díky, otče Vnislave • Předběžná uzávěrka: 16. 2. 2021